

Դանիելի Գիրքը - Իննսուներորդ Թիվը

Ամենօրյայի հանգույցի քանդումը. վեճերի և հակասությունների պատմական քննություն

Jeff Pippenger

2024-02-23

Եթե նախորդ հոդվածի վերջին հատվածին ուշադիր նայեիք, ապա կտեսնեիք այդ հատվածի սկզբնաղբյուրը, որը գտնվում է «Վաղ գրություններ» գրքում, և որը, ըստ Ա. Գ. Դանիելսի պնդման, նա իր հետ տարել էր 1910 թվականին Քույր Ուայթի հետ «մշտականի» թեմայով ունեցած իր հարցազրույցին: Նրանք, ովքեր աշխատում էին հաստատելու այն «սուտը», թե «մշտականը» ներկայացնում է Քրիստոսի սրբաբանի ծառայությունը, կարիք ունեին խարխալելու Քույր Ուայթի ուղղակի և հստակ հավանությունը այն ճիշտ տեսակետին, որ ներկայացվում էր դատաստանի ժամի աղաղակը հռչակողներին: Նրանց հորինած «սուտն» այն էր, թե միակ նախազգուշացումը, որի վերաբերյալ Քույր Ուայթը կոնկրետ էր արտահայտվում, ժամանակ սահմանելու վերաբերյալ նախազգուշացումն էր: Ահա այն, ինչ Արթուր Ուայթը ձգտում է հաստատել իր կենսագրության մեջ, և ահա այն, ինչ նրա հայրը՝ Էլեն Ուայթի որդին, և Դանիելսը փորձում էին ապացուցել այդ հորինված հարցազրույցի միջոցով:

Ինչպես արդեն նշվել է, Սպիտակ Քույրի և Դանիելսի միջև «ամենօրյա»-ի թեմայով որևէ զրույցի մասին որևէ արձանագրություն չկա: Ենթադրյալ այդ զրույցն առաջ է քաշվել 1931 թվականին: Եթե Սպիտակ Քույրը 1910 թվականի մի զրույցի ընթացքում հավանություն տված լիներ Դանիելսի՝ «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ ընկած տեսակետին, ապա ինչո՞ւ նա, որին Սպիտակ Քույրը բնութագրել էր որպես իր տեսակետը առաջ տանելու նախանձախնդիր անձ, քսանմեկ տարի լռել նրա հավանության մասին: Դա զրույց չէր, այլ հորինվածք:

Հարցազրույցի հորինումը նպատակ ուներ նրա «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ արտահայտության համատեքստը ներկայացնել այնպես, ասես այն ընդամենը պատահական մի բան էր՝ կապված ժամանակ սահմանելու դեմ նրա նախազգուշացման հետ, և Արթուր Ուայթը իր մատնահետքերը դրեց այդ ստության վրա՝ այն կերպով, որով ներկայացրեց 1931 թվականի պատմությունը: Որպես քրիստոնյա՝ նա պարզապես պետք է հաղորդեր պատմությունը և պատմական ռեկորդներին ղուրս թողներ քննարկումից: Նախորդ հոդվածը մենք ավարտեցինք 1850 թվականի այն հատվածով, որից բխում է Early Writings-ի այդ հատվածը: Այդ հայտարարությունն առաջին անգամ հայտնվեց 1850 թվականին՝ Review-ում, ապա կրկին՝ Experience and Views գրքում: Երրորդ անգամ այն հայտնվում է Early Writings գրքում, սակայն դեպի Early Writings գիրքը դրա զարգացման ընթացքում որոշ փոփոխություններ տեղի ունեցան: Այնուամենայնիվ, մենք չէինք ասի, թե Մարգարեության Հոգու գրվածքներից շատերը փոխվել են, ինչպես ոմանք պնդում են՝

նրա աշխատանքի վարկաբեկման իրենց ջանքերում:

«Տերը ինձ ցույց տվեց, որ 1843 թվականի աղյուսակը առաջնորդված էր Իր ձեռքով, և որ դրա ոչ մի մասը չպետք է փոփոխվի. որ թվերը հենց այնպես էին, ինչպես Նա էր կամենում: Որ Նրա ձեռքը դրա վրա էր և ծածկել էր որոշ թվերի մեջ եղած մի սխալ, որպեսզի ոչ ոք չկարողանար այն տեսնել, մինչև որ Նրա ձեռքը չվերցվեր»:

«Ապա ես «Ամենօրյայի» վերաբերյալ տեսա, որ «գոհաբերություն» բառը ավելացվել է մարդկային իմաստությամբ և չի պատկանում բնագրին. և որ Տերը դրա ճշմարիտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հոչակում էին դատաստանի ժամի աղաղակը: Երբ միություն կար, 1844-ից առաջ, գրեթե բոլորը միացած էին «Ամենօրյայի» վերաբերյալ ճշմարիտ ըմբռնման մեջ. բայց 1844-ից ի վեր, շփոթության մեջ, ընդունվել են այլ տեսակետներ, և դրանց հետևել են խավարն ու շփոթությունը»:
Review and Herald, November 1, 1850.

Այս հատվածը սկզբնապես եղել է 1849 թվականի The Present Truth հրատարակության մեջ, սակայն տպագրվել է Review and Herald-ում 1850 թվականի նոյեմբերին: Սկզբնական ձեռագրում Քույր Ուայթը ուղղակիորեն հայտարարում է, որ գրի է առնում մի քանի բաներ, որոնք Տերը վերջերս ցույց էր տվել իրեն, և երբ կարդաք ամբողջ հոդվածը, կտեսնեք, որ այնտեղ արծարծվում են բազմաթիվ թեմաներ: Կան մոտավորապես քսան զանազան թեմաներ, որոնք ցույց էին տրվել նրան: Կարևոր միտքն այն է, որ սկզբնական հոդվածում «մշտականի» թեման և «ժամանակ սահմանելու» թեման երկու տարբեր հայտնություններ էին այն բաների վերաբերյալ, որոնք ցույց էին տրվել նրան:

Բնագրային ձեռագրում դրանք առանձնացված էին տարբեր պարբերություններում: Երբ այդ հատվածը վերահրատարակվեց «Experience and Views»-ում, խմբագիրները միավորեցին այն պարբերությունը, որտեղ Քույր Ուայթը պաշտպանում է «the daily»-ի վերաբերյալ պիոներական տեսակետը, հաջորդ պարբերության հետ, որը զգուշացնում է ժամանակ սահմանելու դեմ: Երբ կարդաք բնագիրը, ուշադրություն դարձրեք, որ որոշ թեմաների վրա շեշտադրում է դրված Մեծատառերի գործածությամբ: Այն պարբերության մեջ, որտեղ նա հավանություն է տալիս «the daily»-ի վերաբերյալ պիոներական տեսակետին, նա մեծատառով է գրում Daily բառը, իսկ հաջորդ պարբերության մեջ մեծատառով է գրում Time բառը՝ այսպիսով հստակ տարբերություն նշելով այն երկու թեմաների միջև, որոնք նրան ցույց էին տրվել:

«Միբելի եղբայրներ և քույրեր,

«Ցանկանում եմ ձեզ տալ մի կարճ ուրվագիծ այն բանի, ինչ Տերը վերջին շրջանում ինձ ցույց տվեց տեսիլքում: Ինձ ցույց տրվեց Հիսուսի հմայքը և այն սերը, որ հրեշտակները միմյանց հանդեպ ունեն: Հրեշտակն ասաց.— Մի՞թե չեք կարող տեսնել նրանց սերը.— հետևե՛ք դրան: Այդպես էլ Աստծո ժողովուրդը պետք է սիրի միմյանց: Ավելի շուտ թող մեղադրանքը ընկնի քո՝ վրա, քան եղբոր: Ես տեսա, որ «վաճառեցե՛ք, ինչ որ ունեք, և ողորմությո՛ւն տվեք» պատգամը ոմանց կողմից չէր տրվել իր հստակ լույսի մեջ. որ մեր Փրկչի խոսքերի ճշմարիտ նպատակը հստակորեն չէր ներկայացվել: Ես տեսա, որ վաճառելու նպատակը այն չէր,

որպեսզի տրվի նրանց, ովքեր կարող են աշխատել և իրենք իրենց պահել, այլ՝ ճշմարտությունը տարածելու համար: Մեղք է անգործության մեջ պահել ու երես տալ նրանց, ովքեր կարող են աշխատել: Ոմանք նախանձախնդիր էին բոլոր ժողովներին մասնակցելու՝ ոչ թե Աստծուն փառավորելու, այլ «հացերի և ձկների» համար: Այդպիսիք շատ ավելի լավ է տանը լինեն՝ իրենց ձեռքերով «բարի բանը» գործելով, իրենց ընտանիքների կարիքները հոգալու և թանկագին ներկա ճշմարտության գործը պահպանելու համար տալու բան ունենալու նպատակով:»

«Ես տեսա, որ ոմանք սխալվել էին՝ անհավատների ներկայությամբ աղոթելով, որ հիվանդները բժշկվեն: Եթե մեզանում որևէ մեկը հիվանդ է և, ըստ Հակոբոս 5:14, 15-ի, կանչում է եկեղեցու երեցներին, որպեսզի նրանք նրա վրա աղոթեն, մենք պետք է հետևենք Հիսուսի օրինակին: Նա անհավատներին դուրս հանեց սենյակից, ապա բժշկեց հիվանդին. ուստի, երբ աղոթում ենք մեզանում եղող հիվանդների համար, պետք է ձգտենք առանձնանալ նրանց անհավատությունից, ովքեր հավատք չունեն:»

«Ապա իմ ուշադրությունը դարձվեց դեպի այն ժամանակը, երբ Հիսուսն Իր աշակերտներին առանձին տարավ վերնատուն, և նախ լվաց նրանց ոտքերը, ապա նրանց տվեց ուտելու կոտրված հացը՝ որպես Իր կոտրված մարմնի խորհրդանիշ, և որթատունկի հյուրը՝ որպես Իր թափված արյան խորհրդանիշ: Ես տեսա, որ բոլորը պետք է այս բաներում գործեն հասկացողությամբ և հետևեն Հիսուսի օրինակին, և երբ մասնակցում են այս կարգադրություններին, պետք է որքան հնարավոր է առանձին լինեն անհավատներից:»

«Այնժամ ինձ ցույց տրվեց, որ յոթ վերջին պատուհասները պիտի թափվեն այն բանից հետո, երբ Հիսուսը դուրս գա Սրբարանից: Հրեշտակն ասաց. «Աստծու և Գառի բարկությունն է, որ պատճառում է ամբարիշտների կործանումը կամ մահը: Աստծու ձայնի ժամանակ սրբերը պիտի լինեն հզոր և ահեղ՝ ինչպես դրոշներով բանակ. սակայն այնժամ նրանք չեն կատարի գրված դատաստանը: Այդ դատաստանի գործադրությունը կլինի 1000 տարիների վերջում:»

«Այն բանից հետո, երբ սրբերը փոխվում են անմահության, և միասին վեր են առնվում, և ստանում են իրենց քնարները, պսակները և այլն, և մտնում Սուրբ Քաղաքը, Հիսուսն ու սրբերը նստում են դատաստանի: Գրքերը բացվում են՝ կյանքի գիրքը և մահվան գիրքը. կյանքի գիրքը պարունակում է սրբերի բարի գործերը, իսկ մահվան գիրքը՝ ամբարիշտների չար գործերը: Այս գրքերը համեմատվեցին Օրենսգրքի՝ Աստվածաշնչի հետ, և ըստ դրա նրանք դատապարտվեցին: Սրբերը, Հիսուսի հետ միաբան, իրենց դատաստանն են անցկացնում ամբարիշտ մեղայների վրա: Ահա՛, ասաց հրեշտակը, սրբերը նստում են դատաստանի, Հիսուսի հետ միաբան, և յուրաքանչյուր ամբարիշտի հատուցում են ըստ մարմնի մեջ գործած գործերի, և նրանց անունների դիմաց նշանակվում է, թե ինչ պիտի ստանան դատաստանի իրագործման ժամանակ: Մա, ես տեսա, սրբերի գործն էր Հիսուսի հետ Սուրբ Քաղաքում, նախքան այն երկրի վրա իջնելը, 1000 տարիների ընթացքում: Ապա 1000 տարիների վերջում Հիսուսը, հրեշտակները և նրա հետ եղող բոլոր սրբերը լքում են Սուրբ Քաղաքը, և մինչ նա նրանց հետ իջնում է երկիր,

ամբարիշտ մեռյալները հարություն են առնում, և այն նույն մարդիկ, որ «խոցեցին նրան», հարություն առած, նրան կտեսնեն հեովից՝ իր ամբողջ փառքի մեջ, հրեշտակներով և սրբերով հանդերձ, և նրա պատճառով ողբալու են: Նրանք պիտի տեսնեն մեխերի հետքերը նրա ձեռքերի և նրա ոտքերի վրա, և այն տեղը, ուր նիզակով խոցեցին նրա կողը: Այն ժամանակ մեխերի և նիզակի հետքերը պիտի լինեն նրա փառքը: 1000 տարիների վերջում է, որ Հիսուսը կանգնում է Ձիթենյաց լեռան վրա, և լեռը ճեղքվում է երկու մասի, և դառնում է մի հզոր դաշտավայր, և նրանք, որ այդ ժամանակ փախչում են, հենց նոր հարություն առած ամբարիշտներն են: Այնուհետև Սուրբ Քաղաքը իջնում է և հաստատվում դաշտավայրի վրա»:

«Ապա սատանան իր հոգով է լցնում հարություն առած ամբարիշտներին: Նա շողորորթում է նրանց, թե Քաղաքի մեջ եղած գորքը փոքր է, իսկ իր գորքը՝ մեծ, և թե նրանք կարող են հաղթահարել սրբերին ու գրավել Քաղաքը: Մինչ սատանան համախմբում էր իր գորքը, սրբերը Քաղաքի մեջ էին՝ դիտելով Աստծու Դրախտի գեղեցկությունն ու փառքը: Հիսուսը նրանց առջևում էր՝ առաջնորդելով նրանց: Հանկարծ մեր միջից չքացավ այն սիրասուն Փրկիչը, բայց շուտով մենք լսեցինք նրա սիրելի ձայնը, որ ասում էր. “Եկե՛ք, իմ Հոր օրհնյալնե՛ր, ժառանգեցե՛ք ձեզ համար աշխարհի հիմնադրումից պատրաստված արքայությունը”: Մենք հավաքվեցինք Հիսուսի շուրջը, և հենց որ նա փակեց Քաղաքի դռները, ամբարիշտների վրա արտասանվեց անեծքը: Դռները փակվեցին: Այն ժամանակ սրբերը գործածեցին իրենց թևերը և բարձրացան Քաղաքի պարսպի գագաթը: Հիսուսն էլ նրանց հետ էր. նրա պսակը պայծառ ու փառավոր էր երևում: Դա պսակ էր պսակի մեջ՝ թվով յոթ: Սրբերի պսակները ամենամաքուր ոսկուց էին՝ աստղերով զարդարված: Նրանց դեմքերը փայլում էին փառքով, որովհետև նրանք Հիսուսի ճշգրիտ պատկերն էին կրում. և երբ նրանք բարձրացան ու բոլորը միասին շարժվեցին դեպի Քաղաքի գագաթը, ես հափշտակվեցի այդ տեսարանից»:

«Այնժամ ամբարիշտները տեսան, թե ինչ էին կորցրել. և Աստծուց կրակ շնչվեց նրանց վրա ու սպառեց նրանց: Սա էր Դատաստանի իրագործումը: Այն ժամանակ ամբարիշտները հատուցում ստացան ըստ այնմ, ինչպես սրբերը, Հիսուսի հետ միաբան, չափել էին նրանց համար այդ 1000 տարիների ընթացքում: Աստծուց ելած նույն կրակը, որ սպառեց ամբարիշտներին, մաքրեց ամբողջ երկիրը: Փշրված ու ժանգոտ լեռները հալվեցին սաստիկ տապով, մթնոլորտը ևս, և ամբողջ ծղոտը սպառվեց: Այնժամ մեր ժառանգությունը բացվեց մեր առաջ՝ փառավոր և գեղեցիկ, և մենք ժառանգեցինք ամբողջ նորոգված երկիրը: Մենք բոլորս բարձրաձայն աղաղակեցինք. Փա՛ռք, Ալելուիա»:

«Ես նաև տեսա, որ հովիվները պետք է խորհրդակցեն նրանց հետ, որոնց նկատմամբ իրենք վստահություն ունենալու հիմք ունեն, նրանց հետ, որոնք եղել են բոլոր պատգամների մեջ և հաստատուն են ամբողջ ներկա ճշմարտության մեջ, նախքան որևէ կարևոր նոր կետ պաշտպանելը, որը, ըստ իրենց կարծիքի, Աստվածաշունչը հաստատում է: Այդ ժամանակ հովիվները կլինեն կատարյալ միաբանության մեջ, և հովիվների միությունը կզգացվի եկեղեցու կողմից: Ես տեսա, որ այդպիսի ընթացքը կկանխեր դժբախտ բաժանումները, և այդ ժամանակ վտանգ չէր լինի, որ թանկագին հոտը բաժանվի, և ոչխարները ցրվեն՝ առանց հովվի:»

«Սեպտեմբերի 23-ին Տերը ցույց տվեց ինձ, որ Իր ձեռքը երկրորդ անգամ էր մեկնել՝ Իր ժողովրդի մնացորդին վերագտնելու համար, և որ այս հավաքման ժամանակ ջանքերը պետք է կրկնապատկվեն: Յրման ժամանակ Իսրայելը հարվածվեց և պատառոտվեց, բայց այժմ՝ հավաքման ժամանակ, Աստված պիտի բժշկի և կապի Իր ժողովրդին: Յրման ժամանակ ճշմարտությունը տարածելու համար գործադրված ջանքերը միայն սակավ ազդեցություն ունեին, քիչ բան էին կատարում կամ ոչինչ. բայց հավաքման ժամանակ, երբ Աստված ձեռքն է դրել՝ Իր ժողովրդին հավաքելու համար, ճշմարտությունը տարածելու ջանքերը կունենան իրենց նպատակված ազդեցությունը: Բոլորը պետք է լինեն միաբան և նախանձախնդիր՝ այս գործում: Ես տեսա, որ ամոթալի է, երբ որևէ մեկը դիմում է ցրման ժամանակի օրինակներին, որպեսզի դրանք դեկավարեն մեզ այժմ՝ հավաքման ժամանակ. որովհետև եթե Աստված այժմ մեզ համար ավելին չանի, քան այն ժամանակ արեց, Իսրայելը երբեք չէր հավաքվի: Նույնքան անհրաժեշտ է, որ ճշմարտությունը հրատարակվի թերթում, որքան՝ քարոզվի»:

«Տերը ինձ ցույց տվեց, որ 1843 թվականի աղյուսակը առաջնորդված էր Իր ձեռքով, և որ դրա ոչ մի մասը չպետք է փոփոխվի. որ թվերը այնպիսին էին, ինչպես Նա էր ցանկանում: Որ Նրա ձեռքը դրա վրա էր և ծածկել էր թվերից մի քանիսի մեջ եղած մի սխալ, որպեսզի ոչ ոք չկարողանար այն տեսնել, մինչև որ Նրա ձեռքը հեռացվեց»:

«Այն ժամանակ ես «Մշտականի» վերաբերյալ տեսա, որ «գոհաբերություն» բառը ավելացվել է մարդկային իմաստությամբ և չի պատկանում բնագրին, և որ Տերն այդ մասին ճիշտ հասկացողությունը տվել էր նրանց, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի աղաղակը: Երբ միություն էր տիրում՝ մինչև 1844 թվականը, գրեթե բոլորը միացած էին «Մշտականի» ճիշտ հասկացողության մեջ, բայց 1844 թվականից ի վեր, խառնաշփոթության մեջ, ընդունվել են այլ տեսակետներ, և դրանց հետևել են խավարն ու խառնաշփոթությունը»:

«Տերը ինձ ցույց տվեց, որ 1844 թվականից ի վեր ժամանակը փորձություն չի եղել, և որ ժամանակը այլևս երբեք փորձություն չի լինելու»:

«Այնուհետև իմ ուշադրությունը հրավիրվեց ոմանց վրա, որոնք մեծ մոլորության մեջ են, թե սրբերը դեռ պիտի գնան Հին Երուսաղեմ և այլն, նախքան Տիրոջ գալը: Այդպիսի տեսակետը միտված է միտքն ու հետաքրքրությունը հեռացնել Աստծու ներկայիս գործից՝ երրորդ հրեշտակի պատգամի ներքո. որովհետև եթե մենք պիտի գնանք Երուսաղեմ, ապա մեր միտքն, բնականաբար, այնտեղ պիտի լինի, և մեր միջոցները կզսպվեն այլ գործածություններից, որպեսզի սրբերին հասցնեն Երուսաղեմ: Ես տեսա, որ պատճառը, թե ինչու նրանք թողնված էին գնալու այս մեծ մոլորության մեջ, այն է, որ նրանք չեն խոստովանել և չեն լքել իրենց մոլորությունները, որոնց մեջ եղել են անցած մի շարք տարիների ընթացքում»:
Review and Herald, November 1, 1850.

Հատվածը սկսվում է այս խոսքերով. «Կցանկանայի ձեզ տալ համառոտ ուրվագիծ այն բանի, ինչ Տերը վերջերս ինձ ցույց է տվել տեսիլքի մեջ»: Ներկայացվել էին մի քանի թեմաներ, և նա «ամենօրյա»-ին վերաբերող պարբերությունը չէր միացրել հաջորդ պարբերությանը: Դա արվել է ավելի ուշ խմբագիրների կողմից, որոնք այդ հատվածը

տեղադրեցին Experience and Views-ում, իսկ դրանից հետո՝ Early Writings-ում: Experience and Views-ում խմբագիրները բաց էին թողել առաջին ութ պարբերությունները և միավորել էին այն պարբերությունները, որոնք վերաբերում էին նրան, ինչ իրեն ցույց էր տրվել «ամենօրյա»-ի և ժամանակ սահմանելու մասին: Experience and Views-ը հրատարակվել է 1851 թվականին, իսկ ապա Early Writings-ը հրատարակվել է 1882 թվականին:

Վաղ գրվածքները, ըստ էության, նույն այն չորս պարբերություններն էին, որոնք հայտնվել էին «Փորձառություն և տեսիլքներ»-ում, բայց մեկ նշանակալի բացառությամբ: «Փորձառություն և տեսիլքներ»-ում ժամանակ սահմանելուն վերաբերող մեկ նախադասությունից բաղկացած պարբերությունը միացված էր նախորդ պարբերությանը, որը վերաբերում էր «ամենօրյա»-ին: Այնուհետև ներառված էր այն պարբերությունը, որը սկզբնապես հաջորդում էր ժամանակ սահմանելուն վերաբերող պարբերությանը: «Վաղ գրվածքներ»-ում «Փորձառություն և տեսիլքներ»-ի մեկ այլ հատվածից վերցված մի պարբերություն դրվել էր այն պարբերության միջև, որն այժմ վերաբերում է թե՛ «ամենօրյա»-ին, թե՛ ժամանակ սահմանելուն, և որին սկզբնապես հաջորդում էր մի պարբերություն, որտեղ նշվում էր, թե ինչու էր սխալ ուխտագնացություններ կատարել դեպի հին Երուսաղեմ:

Experience and Views-ի մեկ այլ էջից հեռացված, ապա Early Writings-ի հատվածի մեջ գետեղված պարբերությունը միայն հավելեց «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ այն շփոթությանը, որը սկսվել էր 1844 թվականից ի վեր: Այդ պարբերությունը քույր Ուայթի տեսիլքի մասին նրա սկզբնական պատմության մեջ չէր գտնվում:

«Տերն ինձ ցույց է տվել, որ երրորդ հրեշտակի պատգամը պետք է գնա և հռչակվի Տիրոջ ցրված զավակներին, և որ այն չպետք է կախված դրվի ժամանակից, որովհետև ժամանակը այլևս երբեք փորձություն չի լինելու: Ես տեսա, որ ոմանք ընկնում էին կեղծ ոգևորության մեջ, որը ծագում էր ժամանակի մասին քարոզելուց, որ երրորդ հրեշտակի պատգամը ավելի գորեղ էր, քան ժամանակը երբևէ կարող էր լինել: Ես տեսա, որ այս պատգամը կարող է կանգնել իր իսկ հիմքի վրա, և որ այն ժամանակի կարիքը չունի՝ իրեն գորացնելու համար, և որ այն պիտի գնա հզոր գործությամբ, կատարի իր գործը, և պիտի կարճվի արդարությամբ»: Experience and Views, 48.

«Փորձառություն և Տեսիլքներ»-ի քառասունութերորդ էջից վերցված պարբերությունը «Վաղ Գրվածքներ»-ում գետեղվել էր այն պարբերությունից հետո, որը կազմվել էր երկու տարբեր պարբերությունների միավորումով, և այն շեշտադրում էր ժամանակի սահմանման վրա, ինչպիսին բնագրային շարադրանքում գոյություն չունեին:

1931 թվականին Երուսաղեմի ժողովրդի վրա իշխող հին մարդիկ հորինեցին մի պատմություն, ըստ որի՝ Դանիելը 1910 թվականին հարցազրույց էր վերցրել Քույր Ուայթից, և Դանիելսի ներկայացրած վկայության մեջ նա անդրադառնում է 1843 թվականի քարտեզին ու ասում է, թե, հարցազրույց վերցնելիս Քույր Ուայթից, ինքը մատնացույց էր արել այդ քարտեզի վրա պատկերված, սակայն իրականում գոյություն չունեցող սրբարանը: Ենթադրաբար նա իր հետ ուներ Early Writings գիրքը, և երբ նա

հարցնում էր նրան, թե ինչ էր նա նկատի ունեցել, իր ստացած պատասխանների հիման վրա կարող էր միայն այն եզրակացության գալ, որ Early Writings-ում «the daily»-ի վերաբերյալ պիոներական տեսակետը հաստատող հատվածը իրականում ժամանակ սահմանելու դեմ ուղղված նախազգուշացում էր: Հորինված հարցազրույցից քսանմեկ տարի անց և ենթադրաբար հարցազրույցի ենթարկված անձանց մահից տասնվեց տարի անց Դանիելսը այդ վկայությունը տեղադրում է երրորդ սերնդի պատմության մեջ:

Ֆ. Ս. Գիլբերտը երբայերեն լեզվի գիտնական էր, և նա «ամենօրյա»-ի՝ որպես հեթանոսության ճիշտ տեսակետին պարզապես չէր սատարում այն պատճառով, որ pioneers-ները և էլեն Ուայթը այդպես էին ասել: Նա այն պաշտպանում էր՝ հիմնվելով այն երբայական տեքստի ըմբռնման վրա, որ գործածել էր մարգարե Դանիելը: Այդ ժամանակաշրջանում նա նշանավոր ադվենտիստ երբայագետն էր: Երբ Դանիելսի և Պրեսքոտի կողմից առաջ մղվող «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ վեճը շարունակեց աճել, Գիլբերտը այն նշանավոր գիտնականներից էր, որոնք կանգնեցին pioneers-ների դիրքորոշման պաշտպանության մեջ: 1910 թվականի հունիսի 8-ին նա հարցազրույց ունեցավ էլեն Ուայթի հետ, և հետագայում արձանագրեց, թե ինչ էին ինքը և Քույր Ուայթը քննարկել: Դանիելսի վկայությունը լիովին հակառակ է Ֆ. Ս. Գիլբերտի վկայությանը:

Manuscript Releases-ի քսաներորդ հատորում, տասնյոթից մինչև քսաներկուերորդ էջերում, Քույր Ուայթը անդրադառնում է «մշտականի» վերաբերյալ Դենիելսի և Պրեսկոտի դիրքորոշմանը: Այն արտահայտությունները, որ դուք գտնում եք էլեն Ուայթի հետ իր հարցազրույցի վերաբերյալ Ֆ. Ս. Գիլբերտի զեկույցում, գրեթե նույնական են այն բանի հետ, ինչ Քույր Ուայթն ինքը հայտնել է Manuscript Releases-ից բերված այդ հատվածում: Ուստի, Manuscript Releases-ի հրատարակվելուց և շրջանառության մեջ դրվելուց շատ տարիներ առաջ, չկար որևէ հստակ ներշնչյալ վկայություն՝ հերքելու կամ հաստատելու Դենիելսի պնդումը այն հարցազրույցի բովանդակության մասին, որը նա, ենթադրաբար, ունեցել էր Քույր Ուայթի հետ: Իսկ առավել կարևորն այն է, որ չկար որևէ ներշնչյալ հավանություն նրա «մշտականի» վերաբերյալ սխալ տեսակետին: Եվ առավել ևս կարևոր է, որ այժմ, երբ Manuscript Releases-ը մատչելի է, նրա «մշտականի» վերաբերյալ սխալ տեսակետի համար դեռևս չկա որևէ ներշնչյալ հավանություն:

Եվ այնուամենայնիվ, այսօր Լաոդիկեական ադվենտիզմին ուսուցանվում է, թե Քույր Ուայթը «մշտականի» վերաբերյալ որևէ դիրքորոշում չունի, բացի նրանից, որ դա «փորձաքարային հարց» չէ, և մենք պետք է «լուռ մնանք այս թեմայի շուրջ»: Այսօր ինչ-որ բան շրջված է, և այն, ինչ շրջված է, այն է, որ «մշտականի» ճշմարիտ դիրքորոշումն այժմ Աստծո ժողովրդի մեջ փոքրամասնության կարծիք է: 1910 թվականին փոքրամասնության տեսակետը Կոնրադիի տեսակետն էր, որը առաջ էր մղվում Դանիելսի և Պրեսքոտի կողմից, իսկ մեծամասնության տեսակետը նախակարապետների դիրքորոշումն էր:

Ստորև ներկայացվում է Ֆ. Ս. Գիլբերտի հայտարարությունը Քույր Ուայթի հետ ունեցած իր հարցազրույցի վերաբերյալ, որը պետք է համեմատվեր Manuscript Releases-ի հետ, որն ամբողջությամբ զետեղվել է «Դանիելի գիրքը» այս շարքի ութսունմեկերորդ հոդվածում:

«Դանիելյան ու Պրեսքոթը... գործի մեջ եղած ավագ եղբայրներին ոչ մի հնարավորություն չէին տալիս որևէ բան ասելու.... Դանիելը այստեղ էր՝ ինձ տեսնելու համար, և ես նրան չտեսա.... Ես չէի ուզում որևէ բանի մասին նրա հետ որևէ բան խոսել: «Ամենօրյա»-ի մասին, որ նրանք փորձում են առաջ քաշել, դրա մեջ ոչինչ չկա.... Երբ Վաշինգտոնում էի, թվում էր, թե մի բան պարզապես պատել էր նրանց մտքերը, և ես կարծես չէի կարողանում հասնել նրանց: Մենք այս «ամենօրյա»-ի թեմայի հետ ոչ մի առնչություն չպետք է ունենանք... Ես գիտեի, որ նրանք պիտի գործեին իմ լուրի դեմ, և այդ ժամանակ ժողովուրդը չէր մտածի, թե իմ լուրի մեջ որևէ բան կա: Ես նրան գրել եմ և ասել, որ նա իրեն ցույց է տալիս որպես ոչ պիտանի՝ Գլխավոր համաժողովի նախագահ լինելու համար.... այն մարդը չէ, որ պահի նախագահությունը»:

«Եթե «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ այս լուրը փորձության լուր լիներ, Տերը ինձ ցույց կտար: Այս մարդիկ այս հարցում սկզբից վերջը չեն տեսնում.... Ես վճռականապես հրաժարվում եմ տեսնել որևէ մեկին նրանցից, ովքեր ներգրավված են այս գործում»:

«Աստծուց ինձ տրված լույսն այն է, որ եղբայր Դանիելը բավական երկար ժամանակ է կանգնած եղել Նախագահության մեջ.... և ինձ ասվեց նրա հետ այլևս ոչ մի խոսակցություն չունենալ այս բաներից որևէ մեկի մասին: Ես Դանիելի հետ այս հարցի վերաբերյալ չէի հանդիպի, և նրա հետ ոչ մի խոսք չէի ասի: Նրանք աղաչում էին ինձ նրան ընդունել առանձնազրույցի, սակայն ես չէի անի.... Ինձ ասվեց նախագահությանը մեր ժողովրդին, որ ոչ մի առնչություն չունենան այս բանի հետ, որ նրանք ուսուցանում են.... Տերը ինձ արգելեց լսել այն: Ես արտահայտվել եմ, որ դրա հանդեպ վստահության նույնիսկ մի նշույլ չունեմ.... Այս ամբողջ բանը, որ նրանք անում են, սատանայի հնարք է»: Ֆ. Ս. Գիլբերտի հաղորդումը 1910 թվականի հունիսի 8-ին Էլեն Ուայթի կողմից իրեն տրված հարցազրույցի մասին:

Մենք այս թեման կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Նա, ով տեսնում է արտաքինի տակ, ով կարդում է բոլոր մարդկանց սրտերը, մեծ լույս ունեցածների մասին ասում է. «Նրանք չեն նեղվում և զարմանում իրենց բարոյական և հոգևոր վիճակի պատճառով»: «Այո՛, նրանք ընտրել են իրենց սեփական ճանապարհները, և նրանց անձը հաճույք է գտնում իրենց զարշեղիչներում: Ես էլ կընտրեմ նրանց մոլորությունները և նրանց վրա կբերեմ այն, ինչից նրանք վախենում են. որովհետև երբ Ես կանչեցի, ոչ ոք չպատասխանեց, երբ Ես խոսեցի, նրանք չլսեցին, այլ չար գործեցին Իմ աչքի առաջ և ընտրեցին այն, ինչից Ես հաճություն չունեի»: «Աստված նրանց վրա կուղարկի զորեղ մոլորություն, որպեսզի նրանք հավատան ստին», որովհետև «չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեն», «այլ հաճույք էին գտնում անիրավության մեջ»: Եսայիա 66:3, 4; 2 Թեսալոնիկեցիներ 2:11, 10, 12:

«Երկնային Վարդապետը հարցրեց. “Ի՞նչ ավելի գորեղ մոլորություն կարող է խաբել միտքը, քան այն ձևանալը, թե դու կառուցում ես ճիշտ հիմքի վրա, և թե Աստված ընդունում է քո գործերը, մինչդեռ իրականում շատ բաներ իրականացնում ես աշխարհիկ քաղաքականության համաձայն և մեղանշում ես Եհովայի դեմ: Ո՛վ, դա մեծ խաբեություն է, մի հրապուրիչ մոլորություն, որ տիրում է մտքերին, երբ մարդիկ, որոնք մի ժամանակ ճանաչել են ճշմարտությունը, աստվածապաշտության կերպարը շփոթում են դրա հոգու և գործության հետ. երբ ենթադրում են, թե հարուստ են, հարստացած են բարիքներով և ոչնչի կարիք չունեն, մինչդեռ իրականում ամեն բանի կարիք ունեն»:

«Աստված չի փոխվել Իր այն հավատարիմ ծառաների նկատմամբ, որոնք իրենց հանդերձները անբիծ են պահում: Սակայն շատերն աղաղակում են. «Խաղաղություն և ապահովություն», մինչ հանկարծական կործանում է գալիս նրանց վրա: Եթե չլինի հիմնավոր ապաշխարություն, եթե մարդիկ իրենց սրտերը չխոնարհեցնեն խոստովանությամբ և չընդունեն ճշմարտությունն այնպես, ինչպես այն Հիսուսում է, նրանք երբեք երկինք չեն մտնի: Երբ մաքրագործությունը տեղի ունենա մեր շարքերում, մենք այլևս անտարբեր հանգստության մեջ չենք մնա՝ պարծենալով, թե հարուստ ենք, հարստացել ենք և ոչնչի կարիք չունենք»:

«Ո՛վ կարող է ճշմարտապես ասել. «Մեր ոսկին կրակով փորձված է, մեր հանդերձները աշխարհից անարատ են»: Ես տեսա, թե ինչպես մեր Խրատիչը ցույց էր տալիս այսպես կոչված արդարության հանդերձները: Դրանք հանելով՝ Նա մերկացրեց ներքևում եղած պղծությունը: Ապա ասաց ինձ. «Չե՛ս տեսնում, թե ինչպես նրանք ցուցադրական կերպով ծածկել են իրենց պղծությունն ու բնավորության փտախտը: “Ինչպե՛ս ես ես հավատարիմ քաղաքը պոռնիկ դարձել”: Իմ Հոր տունը առևտրի տուն է դարձել, մի վայր, որտեղից աստվածային ներկայությունն ու փառքը հեռացել են: Այս պատճառով է, որ թուլություն կա, և գործությունը պակասում է»:

«Եթե եկեղեցին, որն այժմ խմորվում է իր իսկ հետընթացով, չապաշխարի և չդառնա, նա պիտի ուտի իր իսկ արարքների պտղից, մինչև որ զգվի իրենից: Երբ նա դիմակայի չարին և ընտրի բարին, երբ ամենայն խոնարհությամբ փնտրի Աստծուն և հասնի Քրիստոսում իր բարձր կոչմանը՝ կանգնելով հավիտենական ճշմարտության հարթակի վրա և հավատքով բռնվելով իր համար պատրաստված ձեռքբերումներից, նա պիտի բժշկվի: Նա պիտի երևա իր աստվածատուր պարզությամբ և մաքրությամբ՝ երկրային խճճվածություններից անջատ, ցույց տալով, որ ճշմարտությունը նրան իսկապես ազատ է արել: Այնժամ նրա անդամներն իսկապես կլինեն Աստծու ընտրյալները, Նրա ներկայացուցիչները»:

Վկայություններ, հատոր 8, 249, 250: